

เพ็ญบาย

บทที่ 7

คุณกัญญา ถูกย้ายตัวไปรับการรักษาต่อที่โรงพยาบาลชั้นหนึ่งใน กรุงเทพฯ ภายใต้การดูแลของคณะแพทย์ที่เชี่ยวชาญโดยเฉพาะ ด้วยการจัดการของนายความและภรรยา จิตรแก้วนอนค้างอยู่ที่โรงพยาบาล เพราะคุณพรรณงามขอร้องแกมบังคับ เหตุผลคือ เมื่อไม่มีผู้ใหญ่อยู่ด้วย เธอก็ไม่ควรอยู่ในบ้านกับพี่ชายต่างสายเลือดทั้งสองตามลำพัง

“มันไม่ปลอดภัยกับหนูนะลูก”

“ไม่ปลอดภัยยังไงคะ ที่นั่นเป็นบ้านของแก้วแท้ๆ”

“ก็...” ผู้สูงวัยรู้้อยู่แก่ใจว่าไม่อาจพูดให้ร้ายชนะชน “ตอนนี้ที่บ้านไม่มีใครอยู่ไม่ใช่หรือ มีแต่คนรับใช้ พวกลูกชายอยู่บ้างไม่อยู่บ้าง ใครจะยอมเข้ามาเมื่อไรก็ไม่รู้ เชื่อน้ำสักรั้ว นึกว่าเห็นแก้วแม่ที่นอนเจ็บอยู่เถอะนะแก้วนะ”

แม้จิตรแก้วจะเบื่อหน่ายรำคาญใจต่อการถูกบงการ เธอก็ปฏิบัติตาม ด้วยเหตุที่คุณพรรณงามมีส่วนเป็นผู้ปกครองที่เธอรักเคารพเชื่อฟังมาตลอด และเพราะเหตุนั้นเธอจึงต้องลำบากใจกับสีหน้าเคร่งขรึมของชนะชนเมื่อตามมาพบที่โรงพยาบาลหลังจากที่พูดกันทางโทรศัพท์ครั้งแล้วครั้งเล่า ชายหนุ่มไม่ทักทายคุณพรรณงามเสียด้วยซ้ำ แสดงออกชัดเจนว่าเป็นฝ่ายตรงกันข้าม

พอจิตรแก้วเห็นก็ปราดเข้าหา สีหน้าท่าทีของเขาทำให้เธอต้องพูดอย่างหวังใย

“พี่นะดูเหมือนเหนื่อยจัง งานกำลังยุ่งหรือคะ”

ชายหนุ่มพยักหน้าไปที่ประตู “ออกไปคุยกันข้างนอกได้ไหม”

เขายังไม่ได้ดูอาการแม่เธอด้วยซ้ำ...!

เธอไม่สบายใจแต่ก็เดินตามอย่างว่าง่าย ส่วนคุณพรรณงามหันมามองตามอย่างเป็นกังวล

ชายหนุ่มดึงให้เธอนั่งลงข้างๆ บนเก้าอี้ที่ห้องโถง หญิงสาวได้ยินเสียงถอนใจหนักหน่วง เธอมองสำรวจอย่างอาหาร

สิ่งที่ติดค้างในใจทำให้ถามว่า

“พี่ชชกลับบ้านหรือเปล่านั้นคะ”

“พี่ไม่รู้” คำตอบไม่ได้ทำให้เธอแปลกใจ พี่น้องแทบไม่ได้พบหน้ากันแม้อยู่ร่วมชายคา ชชชชมีที่พำนักอื่นด้วยจึงมักทิ้งบ้านไปนานๆ เสมอ

“ที่บ้านเจียบมาก แก้วแวะไปเอาของเห็นพวกคนรับใช้ด้วยกันแต่ข้างหลัง บางคนหนีไปเที่ยวแล้วก็เปิดประตูทิ้งไว้ด้วย”

“ตอนนี้พี่ไม่มี แก้วจะหวังอะไรอีกแล้วละแก้ว” เขาพูดขรึมๆ จิตรแก้วทำเสียงปลอม “ทำไมพี่นะไม่ชวนพี่อัญมาอยู่ด้วยล่ะคะ บ้านจะได้ไม่เจียบ พี่นะก็จะได้ไม่เหงา”

ชายหนุ่มมองเธอเหมือนมีอะไรมากมายอยู่ในใจ

“แก้วเลิกคิดเสียที่ได้ไหมว่าพี่จะต้องอยู่กับพี่อัญ”

“พี่นะไม่รักพี่อัญแล้วหรือ”

เขาทำสีหน้าจริงจัง “พี่ขอร้อง แก้วเลิกเป็นห่วง เลิกถามถึงพี่อัญเสียที ถึงแก้วจะพบเขาอยู่กับพี่ก็ขอให้เลิกคิดได้แล้วว่าเขาเป็นคนที่พี่รักและอยากอยู่ด้วย”

ดวงตากกลมใหญ่มองชายหนุ่มอย่างแปลกใจ “อ้าว... เอ...”

“พี่อยากให้แก้วกลับบ้าน” ชายหนุ่มตัดบท

หญิงสาวสั่นหน้า

“ตอนนี้ยังไม่ได้หรอกคะ นำพรรณอยากให้แก้วอยู่ที่นี้”

“เขาไม่ยอมให้แก้วกลับไปอยู่บ้านกับพี่ละซี” เสียงถามกร้าว “เขากลัวอะไร”

“เปล่าคะ”

“แล้วแก้วล่ะ กลัวอะไร กลัวพี่หรือ”

“พีนะ...ไม่ใช่ออย่างนั้น...” เธอจับแขนอีกฝ่าย หัวันใจอย่างยั้ง
ว่าเขาจะโกรธ “แก้วแก้วไม่อยากจะเถียงกับน้ำพรรณเท่านั้นเอง”

“ทำไมแก้วถึงเชื่อฟังเขาแต่ทำไมฟังพี”

หญิงสาวถอนใจ “เพราะว่าพีนะไม่เคยขัดแย้งกับแก้วนะซีคะ
กับพีนะ แก้วจะยังงี้ก็ได้ แต่น้ำพรรณไม่ใช่ น้ำพรรณเป็นตัวแทน
ของแม่มาแต่ไหนแต่ไร เขาพูดคำไหนก็เหมือนกับแม่เป็นคนพูด
ตอนนี้ไม่ใช่เวลาที่แก้วจะลุกขึ้นมาขัดแย้งกับน้ำพรรณ เขาเลี้ยงดูแก้ว
มา ตอนนี้ก็มาดูแลแม่ แก้วไม่ยากเป็นคนออกตัณญู”

ชายหนุ่มนิ่งฟัง ในสีหน้าที่อ่อนลง ประกายตาที่มอง “น้องสาว”
ทั้งห่วงหา ทั้งตัดพ้อ

“แล้วเมื่อไหร่แก้วจะกลับบ้าน”

“คงต้องรออีกสักพักหนึ่งก่อนคะ ไม่อย่างนั้นไม่น้ำพรรณก็หนูดา
จะไปอยู่ด้วย น้ำพรรณกลัวว่าพอบ้านว่าง พวกขโมยจะย่องเข้ามา
พีนะกับพีชชาก็ไม่ค่อยอยู่แล้วแก้วจะเป็นอันตราย”

“ไม่ใช่เขากลัวพีจะทำอะไรแก้วหรือ” เสียงถามเยาะหยัน
“พีนะก็ พูดอะไรอย่างนั้น...”

ชายหนุ่มถอนใจ จับแขนเธอมองลึกลงในดวงตาอย่างวิงวอน
“พีไม่มีใครแล้วนะ พีเหลือแก้วคนเดียวเท่านั้น”

“โธ่ พีนะ” เธอครางด้วยความสงสาร “แก้วก็คิดถึงพีนะ
แต่ว่าแก้วเป็นห่วงแม่ แก้วจะต้องอยู่ข้างๆ แม่คะ”

ชายหนุ่มถอนใจคล้ายยอมจำนน “แก้วข้างเป็นเด็กดีเหลือเกิน”

ร่างอ่อน โอนเอนเข้าหาตามแรงโอบกอดอย่างไม่บิดพลิ้ว คล้าย
น้องน้อยในอกอุ่นของพี่ชายใหญ่ คุณพรรณงามเดินตามออกมาดูด้วย
ความเป็นห่วง เธอต้องชะงักเมื่อเห็นศีรษะที่มีเรื้อนผมสีเข้มที่ทั้งตัวยาว
ระหลังของหญิงสาวถูกจับขบลงกับอกของอีกฝ่าย

ดวงตาอ่อนโยนของชายหนุ่มเมื่อมองประสานมา กลับเปลี่ยนเป็น
เคร่งขรึมเย็นชาจนคุณพรรณงามรู้สึกยะเยือกเข้าไปถึงไขสันหลัง

“แก้ว”

เสียงเรียกทำให้ฉัตรแก้วผละจากอก “พี่ชาย” หันมา โบกหน้า
ใสเปล่งปลั่งดูชุ่มชื้นขึ้นจนผู้สูงวัยรู้สึกบาดเจ็บ

“น้ำพรรณ”

คุณพรรณงามกลับเป็นฝ่ายวางสีหน้าไม่สนิทขณะที่ฉัตรแก้ว
ยิ้มแจ่มใสและลูกเลี้ยงของคุณกัญญามองเธออย่างไม่หัวนเกรง
แต่ก่อนแต่ไรขณะชนไม่เคยมีท่าทีต่อต้านเช่นนี้ แต่หลังจากที่มี
ปัญหาเรื่องทรัพย์สินมรดกและเขาขัดแย้งกับคุณยัยยคอยอย่างไม่มีทาง
ประนีประนอมกันได้ กำแพงของความเป็นปรีภักย์ก็ก่อตัวหนาขึ้น
เรื่อย ๆ

“หนูดากำลังจะมา ไม่รู้ว่าแก้วจะเอาอะไรหรือเปล่า”

“หรือคะ แก้วอยากจะได้อดิกชันนารีคะ แก้วต้องอ่านหนังสือ
เรียนแต่ไม่รู้ว่าเอาดิกชันนารีไปทำหล่นไว้ที่ไหน”

“ได้ซี แล้วอย่างอื่นล่ะจะ”

“ขอสมุดเปล่าสักเล่มด้วยคะ จะเอาไว้จดโน้ตเรื่องที่อ่าน
อย่างอื่นหาซื้อเอาแถวๆ นี้ได้คะ”

“เดี๋ยวหน้าจะโทรกลับไปบอกหนูดา”

เธอป็นยิ้มอ่อนหวานให้ชายหนุ่มก่อนจะเดินกลับไป ขณะชน
จะยิ้มตอบก็หาไม่ มองตามด้วยสายตารู้เท่าทัน

“เอาใจกันขนาดนี้ แก้วถึงได้ไม่ยอมกลับบ้าน”

“พีนะก็”

“แก้วโตแล้วนะ อายยอมให้ใครใช้เป็นเครื่องมือ” เขาเตือน
ด้วยน้ำเสียงจริงจังเคร่งขรึม “ถึงแม้ว่าคนครอบครัวนี้เคยดูแลแก้ว
มาตั้งแต่เล็ก แต่พวกเขาไม่ได้ทำเพราะอะไรมากไปกว่าผลประโยชน์
อย่าให้คำว่าคุณคุณมาบังคับให้แก้วทำอะไรผิดๆ”

หญิงสาวนิ่งฟังด้วยอาการคอดก

ชนะจนอ่านรู้ถึงความพยายามของพรรณงามและสามี “พี่เดี๋ยวเขาห้ามแก้วไว้ไม่ให้เซ็นชื่อยินยอมอะไรให้พี่ทั้งสิ้นใช่ไหม”

หญิงสาวพยักหน้า รับอ้อยๆ “ใช่ค่ะ”

อีกฝ่ายกระแทกเสียงในลำคอ

“ไม่เป็นไรหรอก เพราะว่าพี่จะไม่ขอร้องอะไรแก้วทั้งนั้น อีกอย่างหนึ่ง อากัฏ์ทำนิติกรรมกันไว้หมด ถึงแก้วจะเซ็นยินยอมสิบครั้ง พี่ก็จะต้องอะไรไม่ได้ ทนายความบอกให้แก้วรู้หรือเปล่า”

“แก้วได้ยินมาค่ะ” เธอพูดเสียงอ่อย “แก้วขอโทษ ไม่อยากให้แม่ทำอะไรอย่างนั้นไว้เลย”

“ช่างเถอะ ปล่อยให้มันเป็นไป ถึงอย่างไรเราก็ยังเป็นพี่น้องกันอยู่ แค่นั้นก็ดีกว่าอะไรแล้วไม่ใช่หรือ”

หญิงสาวยิ้มออก “คะ พี่นะ ไม่มีอะไรจะมาเปลี่ยนเราได้ออกให้แม่หายจำอะไรๆ ได้ก่อน แก้วจะบอกให้แม่แก้ไขนิติกรรมที่ทำไว้ อะไรที่แก้วมีสิทธิ์ แก้วจะโอนจากนายสมมาให้พี่นะคุณแล”

อีกครั้งหนึ่งที่ชายหนุ่มจับศีรษะรูปสวຍให้เอนมาซบอก ถือเป็นโอกาสจุมพิตเส้นผมอ่อนสลวยอย่างรวดเร็ว เสียงพูดอ่อนโยนแต่ชัดเจนจริงจัง

“จำไว้นะแก้ว ทนายความมีกฎหมายเป็นอาวุธ เขารู้เส้นทางทุกอย่างที่แก้วคาดไม่ถึง... ในเมื่อเขาขอไม่ให้แก้วเซ็นชื่อให้พี่ พี่ก็จะขออย่างเดียวกัน...”

ชายหนุ่มจ้องหน้าเธอ “พี่ขอ...” เขาเน้น “ก่อนที่แก้วจะลงชื่อเซ็นอะไร ต้องอ่านดูให้แน่ใจก่อน อย่าให้คำที่ว่าว่างใจและบุญคุณมาบังคับ ไม่อย่างนั้นแก้วจะต้องเสียใจในภายหลัง”

สีหน้าเธองงัน “พี่นะกลัวว่านายศจะโกงเราหรือคะ”

“อะไรๆ ก็เกิดได้ทั้งนั้น จำไม่ได้หรือว่าเงินเปลี่ยนคนได้เสมอ”

เธอมีท่าทีกลัดกลุ้มวิตกกังวล “นายศจะกล้าทำหรือคะ”

“ถ้าเขาคิดว่าเราไม่รู้ ทำไมจะไม่กล้า” ชายหนุ่มพูดเสียงกร้าว “ถ้าเขาให้เซ็นอะไร หากแก้วไม่แน่ใจ หากทางออกไม่ได้ก็พูดกับเขาไปคำเดียวว่า ขอปรึกษาพี่นะก่อน ตกลงไหม”

ดวงตาที่มองชายหนุ่มบอกความรู้สึกสับสนว่าวุ่นใจ

ประกายตาที่ประสานกลับมาเคร่งขรึมจริงจัง เสียงพูดซ้ำชัด

“ทรัพย์สินที่ทนายความดูแลมีมากแค่ไหน เขารู้ดีกว่าแก้ว หรือพี่เสียอีก อากัฏ์นอนเจ็บไม่รู้เรื่องจำใครไม่ได้ คงไม่ลุกขึ้นมาคัดค้านอะไรแน่ๆ”

หญิงสาวนิ่งเงียบ รู้สึกหนักหน่วงและกลัดกลุ้ม

มือแข็งแรงจับบ่าเธอ “จำไว้อีกอย่างหนึ่ง หากมีการร้องให้อากัฏ์เป็นบุคคลไร้ความสามารถ แก้วจะต้องเป็นผู้ดูแลรับผิดชอบแต่เพียงคนเดียว อย่าให้ทนายหรือเมียเข้ามารับหน้าที่นี้เป็นอันขาดเทียวนะ”

“คะ”

อ้อมแขนที่คล้องไหล่โยกเบาๆ อย่างปลอบ

“วางใจเถอะ ถึงพวกเขาพยายามกีดกันเราจากกัน พี่ก็จะคอยดูแลแก้ว... พี่กำลังจะขออำนาจศาลให้มีการแสดงทรัพย์สินทุกอย่างของคุณพ่อและก็จะขอให้แสดงทรัพย์สินของอากัฏ์ควบคู่กันไปด้วย แต่แก้ว จะต้องยินยอม ทนายความของพี่ถึงจะดำเนินการได้”

“แก้วยินยอมคะ พี่นะทำตามทีเห็นสมควรเถอะคะ”

ฉัตรแก้วไม่เข้าใจเหมือนกัน ว่าเหตุใดทั้งที่ยังยศและคุณพรรณงามจึงไม่พอใจและตั้งเครียดกับการดำเนินการทางศาลของชนะชน ทั้งๆ ที่ชายหนุ่มทำเพื่อแสดงความกระจำโปร่งใสให้ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องได้รู้เห็น... ยิ่งกว่านั้น ชนะชนกลับเป็นผู้ที่จัดการให้ยังยศส่งมอบทรัพย์สินบางอย่างของมารดามาให้เธอ ทำให้สองสามีภรรยา รู้สึกเสียหน้าเป็นอย่างยิ่ง

“ถึงอย่างไรนายศก็ต้องทำให้อยู่แล้ว เพียงแต่ว่ายังยุ่งกับเรื่องอื่นๆ อยู่ก็เลยเข้าไปหน้อยเดียวเท่านั้น” คุณพรรณงามพูด

คุณกัญญาลืมตาเป็นเวลานานขึ้น แม้ยังจำใครไม่ได้แต่ก็มองหญิงสาวนานๆ ด้วยอาการยอมรับเสมอ จิตรแก้วคลุกคลีสัมผัส ชวนพูดคุย คอยเฝ้าปรนนิบัติตลอดเวลาในช่วงที่เธอตื่น กับคอยให้กำลังใจเมื่อนายแพทย์และนักกายภาพบำบัดเข้ามาทำงาน

สงครามเย็นระหว่างชนะชน และทนายความผู้ดูแลผลประโยชน์ของคุณกัญญา สร้างความอึดอัดปวดร้าวใจให้แก่หญิงสาวเป็นอย่างมาก การเจรจาระหว่างฝ่ายที่ขัดกันทั้งสอง มักจะได้ผลในทางลบ หญิงสาวถูกบังคับให้นั่งหน้าจอยอยู่ในกลุ่ม มองคนนั้นคนนี้ผลัดกันพูด ผลัดกันถกเถียง มีโต๊ะประชุมที่ไร้มิตรภาพคั่นอยู่ตรงกลาง สายตาที่มองประสานกันเหมือนจะเชือดเฉือนเผาไหม้อีกฝ่าย น้ำเสียงที่พูด บางครั้งเชือดเฉือนกันด้วยอารมณ์ขุ่นเคือง บางครั้งราบเรียบ ทว่าคนฟังกลับสำเหนียกถึงภัยอันตรายของแง่มุมที่ซ่อนอยู่อย่างชัดเจน

ชนะชนขัดเคืองเธอหลายครั้ง ส่วนคุณกัญญาก็ถูกนำมาเป็นข้ออ้างของยิ่งยศและพรรณงามที่จะควบคุมหากจิตรแก้วจะทำสิ่งใดให้เป็นประโยชน์แก่พี่ชายทั้งสอง ขณะเดียวกัน บางเรื่องบางราวที่ส่องสามิภรรยาต้องการ จิตรแก้วก็ทำให้ไม่ได้เพราะว่าพี่ชายได้ขอร้องไว้ก่อนล่วงหน้า

ในช่วงเวลานั้น จิตรแก้วรู้สึกว่าคุณชีวิตช่างยุ่งยาก ว้าเหวและขมขื่นเหลือเกิน ความขัดแย้งหลายอย่างที่เกิดจากการถูกกำกับโดยยิ่งยศและพรรณงามทำให้เธอต้องเห็นห่างจากชนะชน โดยที่หากไม่ใช่เขา ขุ่นเคืองเมินเฉยก็เป็นเธอเองที่ไม่กล้าสู้หน้าแล้วจำต้องปลีกตัว

และดังนั้นที่ไม่มีใครที่หญิงสาวจะหันเข้าหาได้ นอกจากอัมภางค์เพียงคนเดียว

“แก้วจะพาแม่ไปอยู่ที่ภูเก็ต จะจ้างหมอและพยาบาลคอยดูแล อัมช่วยแก้หาอาหารตมั้นท์หน่อยนะ”

อัมภางค์รับคำอย่างยินดี “ได้ซี อัมจะดูแลให้ทันทีเลย”

“อย่าให้ห่างจากมหาวิทยาลัยนะอัม แต่ว่าต้องมีวิวยสวยๆ ให้แม่ดูด้วย ต้องใหญ่พอที่จะไม่ทำให้แม่รู้สึกอึดอัด ต้องมีระเบียงใหญ่ให้นั่งเล่น แล้วก็ต้องมีที่ทางให้นางพยาบาลอยู่กับแม่ด้วย”

“มีงบประมาณสักเท่าไรหรือแก้ว” ชายหนุ่มถาม สำหรับเขาเงินเป็นปัจจัยสำคัญที่กำหนดแทบทุกอย่าง จิตรแก้วไม่รู้ว่าคุณกัญญาเป็นคนที่หาเงินมาให้เธอทั้งหมดของอัมภางค์เพื่อที่จะให้ชายหนุ่มมาเรียนกับเธอในที่ห่างไกลบ้านซึ่งเป็นความต้องการของคุณกัญญาที่จะส่งหญิงสาวให้ห่างออกไปจากลูกเลี้ยงหนุ่มทั้งสอง

จิตรแก้วตอบว่า “เท่าไรก็ได้ ไม่จำกัดหรอกอัม”

พอเห็นสีหน้าเพื่อนชาย หญิงสาวก็ส่ายหน้า “เถอะน่า เชื่อซีว่าแก้วจ่ายได้ แก้วเป็นเศรษฐีแล้วนะอัม ถึงแม้ว่าจะยังยุ่งเกี่ยวกับทรัพย์สินส่วนใหญ่ไม่ได้ แต่อะไรๆ ก็มาอยู่ในมือแก้วตั้งเยอะแยะแล้ว”

“จริงหรือ”

“จริงซี อยากเห็นบัญชีเงินฝากธนาคารในชื่อแก้วที่แม่เก็บไว้หรือเปล่า เหมือนกับว่าใครมาขอยอดเงินฝาก แม่ก็ให้เขาหมด แค่ดอกเบียก็ใช้ไม่ทันแล้ว” หญิงสาวพูด “แล้วยังรายได้จากค่าเช่า... จากดอกเบียเงินกู้ธนาคารที่แม่ปล่อยให้คนนั้นคนนี่กู้ไป แล้วก็จากอะไรๆ อีกหลายอย่าง”

น้ำเสียงเธอเศร้าเมื่อพูดต่อ “ไม่รู้ว่าเขาทำงานหนักกันทำไม... น่าเสียดายเหลือเกินที่ทั้งสองคนไม่มีโอกาสได้สุขสบายกับเงินทองที่หาไว้.....”

อัมภางค์รู้ดีว่าครอบครัวของเพื่อนหญิงมั่งคั่งล้นเหลือ อัญชกาเป็นคนคอยกระซิบให้ฟังเสมอ ทั้งยังคอยส่ายหน้าแล้วครั้งเล่า

“ถ้าเธอปล่อยให้ยัยแก้วหลุดมือไปละก็ โง่ตายเลยละ อัมเอ๊ย”